

k rozhodování o opravném prostředku nastati žádná změna. Proto stanovil odst. 2 § 29 zák. čl. IX:1918, že pro vyměření, opravné řízení, správu daně a promlčení zůstávají dosavadní zákonná ustanovení v platnosti.

V tomto zákonném stavu nastala změna zákonem č. 43/22 o oddělení státní finanční správy od obecní a municipální správy. Podle § 1 byly záležitosti státní finanční správy až na výjimky v zákoně zvláště uvedené vyloučeny z oboru správy obecní a municipální a přeneseny na státní finanční a měřické úřady. Podle § 4 vyměřují státní finanční úřady také obecní přírážky. Zůstala tedy obcím po zřízení státních finančních úřadů správa samostatných obecních daní (dávek). Podle § 5 téhož zák. vztahují se jeho ustanovení i na záležitosti v den účinnosti zák. (t. j. dne 3. března 1922) nevyřízené.

Ježto zároboková daň I. třídy sazba a—d podle shora uvedeného § 27 zák. čl. IX:1918 se stala samostatnou obecní daní (dávku), zůstalo vyměření této dávky i po vydání zák. č. 43/22 obcím a rozhodování v cestě instanční úřadům správním. V důsledku toho také stanovil čl. I odst. 3 vl. nař. č. 131/1922 Sb., že správa zárobokové daně I. třídy sazba a—d, která jest podle § 27 zák. čl. IX:1918 dávkou obecní, přísluší, jako dosud, samosprávným svazkům. K správě daní (dávek) nepatří pak pouze její předpisování, nýbrž i rozhodování o tom, má-li daň (dávka) již předepsaná býti poplatníku vrácena.

Nebyl tedy žal. úřad oprávněn prohlásiti rozhodnutí okr. úřadu o vrácení sporné daně za zmatečné a zrušiti je pro nepříslušnost. Z těchto důvodů bylo nař. rozhodnutí zrušiti podle § 7 zákona o ss.

Č. 10.613.

Cest y. — Ř í z e n í s p r á v n í: Oprávnění obecních orgánů, vykonávajících silniční policii, k zákazu dopravy určitého druhu na veřejných silnicích?

(Nález ze dne 13. června 1933 č. 10.598.)

P r e j u d i k a t u r a: Boh. A 8348/29, 10.189/32.

V ě c: Město B. proti zemskému úřadu v Praze o uzavření ulice pro jízdu silostroj — a Hanuš D. v B. (adv. Dr. Kar. Wolf z Prahy) proti těmž úřadu o odkladný účinek stížnosti k nss-u.

V ý r o k: Nař. rozhodnutí z 9. listopadu 1930 zrušuje se pro nezákonnost; rozhodnutí z 8. října 1931 zrušuje se pro vadnost řízení.

D ů v o d y: I. Městská rada v B. usnesla se dne 10. května 1928 na bezvýjimečném zákazu dopravy automobilové a cyklistické po silnici K.-ské, kterou označila jako cestu promenádní. Toto usnesení bylo intimováno Hanuši D., majiteli hotelu v B., k jehož hotelu jest příjezd po zmíněné silnici, při čemž zároveň odvoláno bylo povolení dříve poskytnuté, podle něhož mohlo vozidlo k hotelu D.-ovu po K.-ské silnici přijížděti a po ní

stejným směrem se vraceti. Odvolání D.-ovo proti tomuto usnesení městské rady bylo usnesením obecního zastupitelstva zamítnuto. Další odvolání zamítla býv. osk v B. jednak pro svou nepříslušnost, neboť zastávala stanovisko, že o usnesení dopravy automobilové může vzhledem k nař. č. 81/1910 ř. z. rozhodovati pouze zem. úřad politický, jednak — pokud šlo o dopravu cyklistickou — z důvodů meritorních. Odvolání, které proti tomuto rozhodnutí podal D. k zem. úřadu v Praze, týkalo se pouze zákazu jízdy automobily a motorovými koly a vytýkalo, že osk prohlásivši se v této věci nekompetentní, měla důsledně zrušiti i usnesení měst. rady jakožto orgánu samosprávného, pro vydání zákazu rovněž nepříslušného. Kromě toho obsahuje odvolání řadu námitek jiných, mezi nimi i tu, že město B. připouští ze zákazu výjimky pro určité osoby, takže postižen je vlastně zákazem jedině odvolatel jako adjacent na K.-ské silnici. Zem. úřad vyžádal si vyjádření okr. úřadu v Duchcově o povaze silnice, načež usnesení býv. osk v B., jakož i usnesení obecního zastupitelstva a předcházející mu usnesení městské rady v B. zrušil pro nezákonnost. V odůvodnění uvedl, že šetřením bylo zjištěno, že silnice K.-ská je silnice průvozní, která umožňuje spojení obce Ž. s městem B. Podle § 28 bodu 3 čes. zřiz. obec. jsou obce příslušné k zákazu dopravy po silnicích jen potud, pokud jde o zájmy obecní, jakmile se však jedná o uzavření silnice průvozní, nastupuje podle § 21 zák. č. 46/1864 z. z. čes. příslušnost úřadů politických. V daném případě šlo podle názoru zem. úřadu o silnici průvozní, takže samosprávný orgán nebyl k vydání zákazu příslušný.

Proti tomuto rozhodnutí zem. úřadu podalo město B. stížnost k nss-u, ve kterém napadá rozhodnutí jednak pro nezákonnost, jednak pro vadnost řízení.

II. Podáním z 23. února 1931 žádalo město B. u zem. úřadu v Praze, aby této stížnosti byl přiznán podle § 17 zák. o ss odkládací účinek. Zem. úřad v Praze po provedeném šetření odkládací účinek rozhodnutím z 8. října 1931 povolil, »ježto veřejné zájmy vyžadují, aby rozhodnutí z 9. listopadu 1930 provedeno nebylo«.

Proti tomuto rozhodnutí směřuje stížnost Hanuše D., která navrhuje, aby rozhodnutí bylo zrušeno pro nezákonnost a vadnost řízení.

Ad I. Jednaje o stížnosti města B. musil se nss především zabývatí námitkou stížnosti, že zúčastněná strana — Hanuš D. — nebyla oprávněna vystupovati v řízení správním jako strana, které příslušelo právo rekursní. Touto námitkou popírá stížnost, že žal. úřad vůbec měl právo na odvolání zúčastněné strany vydati instanční rozhodnutí. Nss musil si předem ujasiti, bylo-li nař. rozhodnutí vydáno jako rozhodnutí instanční a nemá-li snad povahu dozorčího výroku, vydaného u výkonu dozorčí pravomoci státní správy nad orgány samosprávných korporací, která vůči býv. osk-i měla před zákonem o organizaci správy č. 125/27 zákonný podklad v § 78 zák. č. 27/1864 z. z. čes. a která vůči obecní radě, resp. obecnímu zastupitelstvu se zakládá na § 102 čes. zřiz. obec. Kdyby tomu tak bylo, bylo by ovšem nutno ještě zkoumati, zda rozhodnutí zem. úřadu se právem označilo jako konečné, proti němuž dalšího opravného prostředku u správních úřadů není. Lze však souditi, že zem. úřad nař. rozhodnutí nevydal ve funkci dozorčího úřadu, nýbrž, že rozhodoval jako

nadřízená správní instance. Nasvědčuje tomu nejen okolnost, že své rozhodnutí označil jako konečné, což při instančním rozhodnutí bylo ve shodě s příslušnými právními předpisy, nýbrž hlavně to, že v úvodu ke svému rozhodnutí uvedl výslovně, že svým výrokem »rozhoduje o odvolání... z usnesení býv. osk v B. ...«. Jde tedy o rozhodnutí, proti němuž další odvolání v pořadí instancí není přípustno (čl. 8 odst. 2 zák. o org. pol. správy), a které ve smyslu § 5 zák. o ss může býti nss-em na stížnost přezkoumáváno.

Tu pak slušelo uvážiti, zda je odůvodněna námitka stížnosti, prve již zmíněná, jež tvrdí, že zúčastněné straně neprávem bylo postavení strany v adm. řízení přiznáno. Nss nemohl dáti této námitce místo. Usnesením měst. rady v B. z 10. května 1928, které bylo zúčastněné straně intimováno, byl vysloven nejen zákaz dopravy určitého druhu na K.-ské silnici, nýbrž bylo také odvoláno povolení, jež bylo dříve poskytnuto D.-ovi, podle něhož motorová vozidla mohla po řečené silnici k jeho hotelu a zpět zajižděti. Tímto povolením byla vytvořena výjimečná situace pro zúčastněnou stranu a její odstranění může strana pojímatí jako zásah do nabytých práv, proti němuž se brániti nemůže být straně upíráno. Za tohoto stavu věcí bylo nutno uznati, že zúčastněná strana mohla právem jako strana v řízení správním vystupovati a mohl a musil tudíž také žal. úřad o jejím odvolání v instanční cestě rozhodnouti. Je tudíž zmíněná námitka stížnosti bezdůvodná.

Zem. úřad ovšem nedospěl ve svém rozhodnutí k tomu, aby zkoumal oprávněnost námitky, že D. získal výjimečné postavení, které sejevilo jako výlučka ze všeobecného zákazu dopravy určitého druhu po K.-ské silnici, nýbrž zkoumaje předem kompetenci samosprávných orgánů k vydání rozhodnutí v odpor vzatých shledal, že tyto nejsou příslušny, aby ohledně silnic průvozních rozhodovaly v ten rozum, že omezí obecné užívání cesty z její veřejnosti vyplývající na nižší stupeň. Stížnost namítá proti tomuto výroku zem. úřadu, že neprávem žal. úřad prohlásil, že omezení obecného užívání ve formě zákazu dopravy určitého druhu na veřejných silnicích nenáleží do pravomoci orgánů obecních, kterým přísluší vykonávati silniční policii.

Tomuto názoru stížnosti musel nss přisvědčiti z důvodů, uvedených v nál. Boh. A 8348/29 a 10.189/32. Nař. rozhodnutí ostatně tuto kompetenci obcí, pokud jde o cesty obecní, zásadně uznává, a popírá ji v daném případě jen proto, že jde o silnici průvozní, t. j. silnici sloužící spojení dvou obcí (B. a Ž.), dovozujíc z § 41 zák. č. 46/1864 z. z. čes., že v takovém případě nastupuje na místo kompetence samosprávných orgánů příslušnost úřadů politických. Než i v tom je žal. úřad na omylu.

§ 21 cit. zák. jedná podle svého nadpisu o dozorčím právu politických úřadů. Druhá věta tohoto paragrafu zmocňuje politické úřady, aby sjednaly nápravu v případech, kdy provoz na silnici je rušen zjištěnou vadou silnice nebo kde je ohrožena bezpečnost osoby či majetku. Je patrné, že tuto větu nemohl míti úřad na mysli. Zbývá tudíž věta první, která zmocňuje politické úřady a ukládá jim zároveň za povinnost, aby naléhaly na to, aby veřejné silnice byly udržovány v předepsaném stavu a aby užívání jich zůstalo bez překážky každému jednotlivci. Lze při-

pustiti, že toto ustanovení opravňuje politický úřad k tomu, aby dozíral na to, zda omezení obecného užívání, jak vyplývá z každého zákazu dopravy určitého druhu po silnici, je oprávněné či ne, v žádném případě však neplyne z něho závěr, že by politické úřady samy byly příslušny na místo obcí rozhodovati o způsobu a míře obecného užívání obecních komunikací. Úřad politický mohl by z titulu dozoru, založeného v § 21 zák. č. 46/1864 z. z. čes. zrušiti zákaz jízdy automobily po silnici, vydaný orgánem obecním, avšak nemohl by jej nikdy sám vydati, resp. sám stanoviti, jaké užívání cesty je přípustno. Na této pravomoci pol. úřadů nemění nic skutečnost, že jde o silnici průvozní. Nař. rozhodnutí však výslovně odůvodňuje svůj výrok o nepříslušnosti samosprávných orgánů k vydávání zákazu jízdy automobily po veřejných silnicích tím, že k vydání zákazu jsou příslušné úřady politické. Je tedy patrné, že rozhodnutí nesprávně použilo § 21 zák. č. 46/1864 čes. z. z. a že je tudíž nezákonné.

Ad II. Stížnost H. D. brojí proti úsudku žal. úřadu, v nař. rozhodnutí vyslovenému, že veřejný zájem vyžaduje, aby rozhodnutí z 9. listopadu 1930 nebylo provedeno, a vytýká, že výrok ten není vůbec odůvodněn. Dále namítá, že úřad ve svém rozhodnutí nezmiňuje se vůbec o tom, zda je splněna i druhá podmínka § 17 zák. o ss., zda by totiž výkonem rozhodnutí vzešla straně nenahraditelná újma.

Nss neměl příčiny obíratí se otázkou, zakládá-li podstatnou vadu řízení i okolnost posléz uvedená, neboť shledal, že nař. rozhodnutí je takovouto vadou stíženo i pokud vyslovilo, že »veřejný zájem vyžaduje, aby rozhodnutí z 9. listopadu 1930 nebylo provedeno.« Podle § 70 vl. nař. č. 8/28 bylo rozhodnutí opatřiti důvody, ježto nešlo ani o rozhodnutí, které by úřad mohl učiniti podle volné úvahy, správním předpisem neomezené, ani o rozhodnutí, proti němuž by nebylo námitek jiné strany než té, již bylo vyhověno. Odůvodněním není však prostá, a to ještě k tomu ne přílehavá citace zákona.

Proto bylo toto rozhodnutí zrušiti podle § 6 zák. o ss.
